

ההכרזה שלי

” בשעות הכרזת המדינה הייתי בירושלים הנצורה ולא הגעתי לטקס, אך לאחר כמה ימים הודיעו לי שעליי לטוס לתל-אביב. יום שלם ציפינו למטוס בשדה התעופה הקטן שבעמק המצלבה, ולעת ערב טסנו לתל-אביב [...] אתי נסע גם הישיש אליהו ברלין. אנשי תל-אביב קיבלונו בחמימות ובהתלהבות כשליחים ראשונים מירושלים הנצורה. כעבור יום או יומיים הזמיני בן-גוריון למשרדו בקריה, ושם חתמתי על המגילה. (מתוך ריאיון לעיתונות) ”

” באותו ערב ישבנו בירושלים בדירתנו החשוכה, ללא חשמל, ללא אפשרות להאזין לרדיו, רעבים וצמאים. ההרגשה הכללית הייתה כבדה, אך מלאת תקווה. אמנם לא היינו בטוחים בהכרזה, אך רווחה שמועה שבאותו ערב מכריזים על הקמת המדינה, ואז קראתי לאשתי ולילדיי וסיפרתי להם חוויה מהעבר הרחוק: בשנת 1911, 37 שנה לפני הכרזת המדינה, הייתי אסור בכלא רוסי בשל פעילות ציונית. האשימוני בייסוד תנועת נוער ציונית. נחקרתי על ידי קולונל מהמשטרה החשאית. כשנגמרה החקירה, שנמשכה כמה לילות רצופים, אמר לי קולונל אוקראיני בשם סטאדראנקו בלגלוג עוקצני: "שמע נא, אדון גרנובסקי, כשתהיה בארץ ישראל העצמאית, תזכרני לטובה". עמדתי בדיבורי ובליל הכרזת המדינה הזכרתי את הקולונל האוקראיני. (מתוך ריאיון לעיתונות)

אברהם גרנובסקי-גרנות

אברהם גרנובסקי-גרנות,

יו"ר דירקטוריון קרן קימת לישראל, כלכלן ומשפטן, חבר מועצת המדינה הזמנית (יו"ר הוועדה לכלכלה ולכספים) וחבר כנסת מטעם המפלגה הפרוגרסיבית. כיהן גם כיו"ר הוועד המפקח של "בצלאל" החדש, יו"ר הדירקטוריון של חברת מקורות ועוד. התגורר בילדותו באודסה והיה מבאי ביתו של מנחם אוסישקין, מראשי הציונות ויו"ר קק"ל בשנים 1923-1941.

גרנות עלה ארצה ב־1907 ולמד בגימנסיה הרצליה. בשנת 1922 מונה על ידי מנחם אוסישקין למנהל המחלקה לכספים ולכלכלה בקק"ל. כאשר נפטר אוסישקין נתמנה גרנות ליו"ר עם ברל כצנלסון והרב מאיר בריאילן, ולאחר מכן כיהן כיו"ר יחיד עד לשנת פטירתו - 1962. בשלהי כהונתו ניסח את האמנה שחתמה קק"ל עם מדינת ישראל ואשר מגדירה את תפקידיה ומעמדה אל מול המדינה.